

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **M. D.**,
státní příslušnost Gruzie
t. č. v Pobytovém středisku Havířov, Na Kopci 5, 735 64 Havířov – Dolní
Suchá

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 23. 9. 2020 č. j. OAM-538/ZA-ZA11-ZA22-2020, o
udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 23. 9. 2020 č. j. OAM-538/ZA-ZA11-ZA22-2020 žalované Ministerstvo vnitra České republiky zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) pro nepřípustnost této žádosti podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal dne 20. 8. 2020, je v pořadí již druhou a důvody uvedené v této žádosti jsou opakovaně stejné, jako uváděl v první žádosti ze dne 13. 3. 2019. V rámci řízení o opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodu jeho odchodu ze země jeho původu a obav z návratu do vlasti. Dále žalovaný uvedl, že Gruzie s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie je i nadále dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o dočasné ochraně cizinců, považována za tzv. bezpečnou zemi původu. Žalovaný dodal, že ani žalobce svými tvrzeními neprokázal a ani žalovaný nemá k dispozici informaci, že by v Gruzii od ukončení předchozího řízení ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany došlo ke změně, která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a téhož zákona.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, v níž namítal, že žalovaný v průběhu správního řízení porušil zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) v jeho ust. § 2 odst. 1, § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 50 odst. 4 a § 52. Zároveň žalovanému vytýkal porušení § 23c zákona o azylu, neboť nevycházel z aktuálních informací o zemi původu žalobce z různých zdrojů. Žalovaný pochybil v tom, že žalobci neposkytl kompletní poučení o jeho právech a povinnostech, a žalobce tak až do předání napadeného rozhodnutí nevěděl, za jakých podmínek dojde k zastavení řízení. Žalovaný navíc ve svém rozhodnutí nepracuje s žádnou zprávou o zemi původu. Z těchto důvodů se žalobce domáhal, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2020 č. j. OAM-538/ZA-ZA11-ZA22-2020 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že nynější žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 20. 8. 2020. Dne 21. 8. 2020 převzal žalobce oproti vlastnoručnímu podpisu výzvu k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, na které tímto podpisem potvrdil mj. i převzetí poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu. Dne 25. 8. 2020 poskytl žalobce údaje ke své žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že je gruzijské státní příslušnosti a národnosti a co se týče jeho politického přesvědčení, že byl členem strany Ocneba. Nebyl oficiálním členem, ale sbíral pro tuto stranu hlasy, jinak se politicky neangažoval. Spolu s ním žádala o mezinárodní ochranu jeho manželka S. Z. narozená X a nezletilý syn A. D., narozený X. Do České republiky přicestoval žalobce letecky dne 12. 3. 2019. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl to, že se mu tady líbí a že také tuto žádost podává z politických důvodů. Protože byl politicky aktivní, byl v zemi původu omezován. Dodal, že totéž uváděl v předchozím řízení. Součástí správního spisu je zpráva Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, nazvaná „Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu“ se stavem k červenci 2020. Dne 3. 9. 2020 proběhlo seznámení žalobce s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto seznámení vyplývá, že se s podklady žalobce nechtěl seznámit a vyjádřit se k nim, nenavrhoval žádné doplnění těchto podkladů ani neuvedl žádné skutečnosti nebo nové informace, které by žalovaný měl vzít v potaz při posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že vše již sdělil a nemá, co by dodal. Následně dne 23. 9. 2020 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí. Do správního spisu byla zároveň doložena dokumentace o předchozím řízení ve věci žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterou podal dne 13. 3. 2019 a o které žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 16. 8. 2019 č. j. OAM-258/ZA-ZA12-ZA21-2019 tak, že žalobci žádnou z forem mezinárodní ochrany neudělil. Jako důvody první žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uváděl, že v Gruzii nemají nic, co by je tam drželo – bydlení, práci. Měl tam problém s jednou opoziční stranou, Národní hnutí a dostal výhrůžky od jejích přívrženců. Podporoval stranu Gruzijský sen.
6. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
7. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
- a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení,
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
8. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

9. Žalobce v žalobě uvedl, že je si vědom toho, že v jeho případě jde o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, nicméně že je přesvědčen o tom, že žalovaný v jeho případě nepostupoval v souladu s vytýkanými ustanoveními správního řádu. Tato jednotlivá ustanovení, jejichž porušení se měl podle žalobce v průběhu správního řízení žalovaný dopustit, byla však v žalobě uvedena natolik obecně a nekonkrétně, že je blíže nebylo možno přezkoumávat. Žalobce konkrétně namítal porušení § 4 odst. 2 správního řádu, podle něhož bylo povinností žalovaného poskytnout mu přiměřené poučení o jeho právech a povinnostech; až do předání rozhodnutí nebyl poučen o tom, jakým způsobem probíhá řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu a za jakých podmínek dojde k zastavení tohoto řízení. Podle ust. § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobními poměry dotčené osoby potřebné. Uvedené zákonné ustanovení tedy ukládá správnímu orgánu povinnost poskytovat účastníkům řízení přiměřené poučení o jejich procesních právech a povinnostech; z tohoto ustanovení však není možné vyvozovat, že jsou správní orgány povinny poskytovat žadateli jakožto účastníku správního řízení takové rady a poučení, aby se domohl kladného rozhodnutí ve věci své žádosti. Žalobce prokazatelně převzal poučení jakožto žadatel o mezinárodní ochranu společně s výzvou k poskytnutí údajů k jeho žádosti, což potvrdil vlastnoručním podpisem dne 21. 8. 2020 na této výzvě. Kromě toho bylo jeho oprávněním nechat se právně zastoupit v tomto řízení, příp. využít pomoci od k tomu zřízených organizací, jako např. Organizace pro pomoc uprchlíkům. Uvedená žalobní námitka je proto nedůvodná.
10. Podle žalobce bylo úkolem žalovaného posoudit nové skutečnosti a zhodnotit aktuální stav nebezpečí v zemi původu, tedy předložit aktuální zprávy o zemi původu a vyhodnotit případné změny ve vztahu k jeho situaci. Uvedené povinnosti však žalovaný nedostál. Z obsahu správního spisu ovšem vyplynulo, že si žalovaný pro své rozhodnutí opatřil aktuální zprávu o hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie a ohledně dodržování lidských práv a činnosti právnických osob dohlížejících nad stavem dodržování lidských práv v této zemi se stavem v červenci 2020. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný výslovně uvedl, že při posouzení nynější žádosti žalobce o mezinárodní ochranu vycházel kromě výpovědi žalobce a informací ze spisového materiálu o jeho předchozí žádosti z této citované zprávy týkající se aktuální politické a bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, včetně dodržování lidských práv. Z této zprávy žalovaný dovodil, že Gruzie s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie je nadále podle vyhlášky č. 328/2015 Sb., považována za tzv. bezpečnou zemi původu a že žalovanému nejsou známy informace o tom, že by v Gruzii od doby pravomocného ukončení řízení o žalobcově první žádosti o mezinárodní ochranu došlo k takové změně, která by mohla představovat onu „novou skutečnost“ ve smyslu výše citovaného ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žádnou takovou změnu žalobce ostatně v průběhu celého správního řízení o nynější žádosti nenamítal; naopak podle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 3. 9. 2020 na otázku, zda chce navrhnout doplnění těchto podkladů, odpověděl záporně. Jeho žalobní námitka týkající se údajného porušení § 23c zákona o azylu, kterého se měl žalovaný dopustit tím, že nevycházel z aktuálních informací o zemi jeho původu, je tedy nejen nedůvodná, ale zároveň účelově uváděna.

[Zadejte text.]

11. Krajský soud uzavírá, že žalovaný nepochybil, když žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce vyhodnotil jako nedůvodnou podle shora citovaného ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o této žádosti podle ust. § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil.
12. Ze shora uvedených důvodů proto krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
13. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).
14. České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto náklady vznikly na tlumočném, které ze zákona hradí stát (ust. § 36 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 1. 4. 2021

JUDr. Petr Indráček
samosoudce